

Враховуючи це можна зробити наступні висновки: державотворча діяльність Петра Дорофійовича Дорошенка, полягала у намаганнях об'єднати Україну в єдину незалежну державу. На певному етапі гетьманування це вийшло, але складна політична, соціально-економічна ситуація, моральний занепад нації, відсутність надійних союзників та загарбницька політика іноземних держав не сприяли політиці державотворення.

Література

1. Дорошенко Д. Гетьман Петро Дорошенко: огляд його життя і політичної діяльності. Нью-Йорк, 1985. 712 с.
2. Володарі гетьманської булави: Іст. портрети / В. Смолій та ін. К.: Варта, 1994. 557 с.
3. Лазарович М. В. Історія України: навч. посіб. К.: Знання, 2008. 683 с.

Ірина Олегівна Ткаченко – студентка I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Вікторія Олегівна Панкратова** – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ДЕЯКІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВ ЖІНОК

Права жінок займають особливе місце в контексті прав людини. Практично у всіх суспільствах і сферах діяльності вони піддаються дискримінації як з юридичної, так і практичної точок зору. Ще в стародавні часи жінку принижували та карали, вона не могла займати керівні посади та навіть не мала права на особисту думку.

Наразі можна спостерігати стрімке зростання ролі жінок у різноманітних сферах суспільного життя. Відбувається усвідомлення того, що різниця між людьми, обумовлена біологічним статусом, не повинна розглядатися з точки зору чоловічої переваги, а потребує формування і вдосконалення юридичних гарантій захисту прав жінок.

Протягом кількох останніх десятиліть світова і національна правотворча практика поповнилася помітною кількістю нових документів стосовно прав людини. Значна частина цих документів відноситься до регулювання правового статусу жінки. Тому надання рівних можливостей кожному члену суспільства (незалежно від статі), забезпечення гарантій вільного розвитку особистості, поваги честі і гідності жінок нарівні з чоловіками є вимогами часу.

Дана проблема залишається надзвичайно актуальною, тому вона постійно фігурує на порядку засідань органів ООН і форумів, організованих під егідою ООН. Ця проблема спочатку значилася в

якості пріоритетного завдання ООН по її вирішенню. Доказом цього є той факт, що серед двох комісій, створених в рамках функціональних органів правозахисної системи ООН в 1946 р, значилася Комісія зі становища жінок, яка була створена поряд з Комісією ООН з прав людини.

Положення про рівність жінок в суспільстві були закріплені в Статуті ООН і в першому акті Міжнародного білля про права людини – у Загальній декларації прав людини 1948 р. У преамбулі Статуту ООН закріплено твердий намір держав – творців ООН «затвердити віру в рівноправність чоловіків і жінок» (1). Всі відповідні положення Статуту ООН, що закріплюють обов'язок держав здійснювати співробітництво в заохоченні і розвитку поваги до прав людини і основних свобод, без будь-якої дискримінації, спрямовані також на захист жінок від будь-якої форми дискримінації.

У Загальній декларації прав людини підкреслено, що не повинно бути різниці у відношенні раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного або соціального походження, майнового, станового або іншого становища, людина володіє всіма правами і всіма свободами (1). Дані положення Загальної декларації прав людини повністю стосуються жінок.

Конвенція про політичні права жінок (прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 20 грудня 1952 року і вступила в чинності 7 липня 1954 г.) зрівняла політичні права жінок і чоловіків. Згідно з її нормами, жінкам на рівних з чоловіками умовах без будь-якої дискримінації належать права: голосувати на всіх виборах, на рівних з чоловіками умовах, без будь-якої дискримінації, бути обраними до всіх встановлених національним законом установ, що вимагають публічних виборів, обіймати посади на суспільно-державну службу і виконувати всі суспільно-державні функції, встановлені національним законом (2).

У рамках Комісії зі становища жінок був розроблений проект декларації, яка була прийнята 7 листопада 1967 року Генеральною Асамблеєю ООН під назвою «Декларація про ліквідацію дискримінації щодо жінок». У ст. 6 Декларації йдеться: «Без шкоди для збереження єдності і згоди сім'ї, яка залишається основним осередком будь-якого суспільства, повинні бути вжиті всі належні заходи, головним чином законодавчі, для забезпечення того, щоб заміжні й незаміжні жінки мали рівні з чоловіками права в галузі цивільного права» (3).

Рівне для чоловіків і жінок право користуватися всіма правами людини є одним з основоположних принципів, який визнається міжнародним правом і закріплений в основних міжнародних договорах про права людини. Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права забезпечує захист прав людини, які мають основоположне значення для людської гідності кожного. Зокрема, ст. 3

Пакту передбачає рівне для чоловіків і жінок право користуватися правами, передбаченими в Пакті (4).

Важливим актом у даній сфері є Віденська Конференція ООН 1993 р., яка вперше офіційно закріпила визнання самого факту існування прав жінок та фактичного їх порушення в глобальних масштабах. І нарешті, на конференції в Ріо-де-Жанейро в 1999 р. було офіційно визнано ключову роль жінки в процесі стійкого розвитку суспільства, чим остаточно було урівноважено суспільний статус жінки із статусом чоловіка.

Отже, немає сумніву, що захист прав жінок на сьогодні є об'єктивною необхідністю, оскільки немає жодної держави, де б не існувало хоча б одного з виявів порушення прав жінок. На даному етапі проблема прав жінок є в більшій мірі культурною, проблемою застарілих стереотипів і невинуватених соціальних переваг.

Література

1. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 року. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
2. Конвенція про політичні права жінок від 20.12.1952 року. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_156.
3. Декларація про ліквідацію дискримінації щодо жінок від 07.11.1967 року. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_386.
4. Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні від 19.10.1973. URL. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_042.

Інна Андріївна Фролова – курсант I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Вікторія Олегівна Панкратова – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

СУЧАСНА СИСТЕМА ВИЩОЇ ОСВІТИ В КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Освіта завжди була особливою функцією суспільства й держави, спрямованою на формування і розвиток соціально-значущих якостей кожної людини як члена суспільства і громадянина держави. Через освіту здійснюється вплив на формування свідомості суспільства, регулюються процеси свідомого саморозвитку громадян. Як соціальне і культурне явище освіта є атрибутом людства, невід'ємним його супутником у поступальному русі еволюційного розвитку (1, с. 22).

Вивчення міжнародного досвіду є надзвичайно важливим для України, оскільки відсутність чіткої національної стратегії інтернаціоналізації освіти призводить до низького обсягу експорту